

Pošiljatelj: Aldon Hari Valdino
Donji Sroki 20 b
51216 Viškovo

Primatelj: Alen Lukić
Ružina ulica 71
10000 Zagreb

Dragi prijatelju,
već tri dana nisam išao u školu i imam temperaturu. Umjesto da iskoristim višak vremena i pročitam lektiru, ja uglavnom po cijeli dan spavam. Povremeno me budi mama donoseći juhu, čaj ili sok. U budnom stanju buljim u TV bez volje da promijenim program na kojem se, čini mi se, uvijek vrte vijesti.

Izmjenjuju se slike razrušenih gradova, ulice zatrpane staklom i ciglama, ratom izbjegle gomile ljudi prestrašenih lica. Eksplozije i dim, teško naoružanje, bolnice zatrpane ozlijeđenima.

Vijesti su, dragi prijatelju, tako sumorne. Ne želim, ali gledam priloge o ropstvu, siromašnima, bolesnima, prirodne katastrofe, poplavljena naselja u kojima iz mutne vode proviruju tek krovovi. Gledam strašnim vjetrovima uništena naselja, ljude bez domova, ljude bez pitke vode, djecu- siročad rata, djecu bez mogućnosti obrazovanja, izgladnjelu djecu.

Ja se, dragi prijatelju, često žalim što moram u školu, ali vjeruj mi, nakon tri dana mi već nedostaje. Jedino mi ne fale testovi i ispitivanja, i taj pritisak koju ću ocjenu dobiti.

I tako, s vrućim čelom i dahom vrelin kao da sam zmaj, a ledenim stopalima i dlanovima, opet sam lagano tonuo u san. Htio sam još zamoliti mamu čašu limunade, ali nije bila u sobi i ja sam zaspao.

Probudila me je strašna buka. Mislio sam da je grom udario u blizini, ali staklo i namještaj su bili nabacani po podu, zid je bio razrušen i vatra je gutala zastore. Znao sam da je počeo rat.

Vani su susjedi u koloni odlazili nekamo, zabrinutih lica. Htio sam naći svoju obitelj, bio sam žedan, ali kuhinja je izgorjela. Plakao sam jer sam pogledao kroz prozor i ništa nisam prepoznao. Samo gomile cigli, crjepova i dim. Sad se naš mačak neće znati vratiti, a ako se i vrati, mi nećemo biti tu.

Htio sam poći za ljudima u koloni, ali jedva sam hodao i bio strašno žedan. Oko mene je bila pustinja i nije bilo pitke vode. Bio sam sam i pomislio da više nikog ne vidim jer su se svi razbolili od neke teške bolesti i svi će poumirati bez vode i lijekova.

Pojavila se oluja i digla me u zrak. Vrtjelo mi se u glavi i to mi je sad bilo gore od žeđi od koje sam izgarao. Visoko iz zraka padao sam u mutnu vodu poplavljenog sela kojem su iz vode virili samo krovovi. Padajući sam žalio što je voda tako mutna i neću je smjeti piti. Zatim sam tonuo i nisam mogao disati, a voda je bila tako ledena za čelo.

Dragi prijatelju, probudio sam se, ovaj put stvarno, a mama mi je na čelo stavila hladan oblog. Bio sam zahvalan na čaši limunade koju mi je pružila, i zahvalan što me probudila iz strašnog sna.

I razmišljam, svijet u kojem odrastamo ne bi trebao biti pun okrutnosti, nepravde, zanemarivanja, siromaštva i patnje. Jer iako se to događa negdje daleko, tisućama kilometara od nas, mi ne smijemo ne reagirati.

Želim da svijet u kojem odrastamo bude sigurno mjesto za svakog pojedinca, da obrazovanje i liječenje bude svima jednako dostupno i da siromaštvo bude iskorijenjeno. Svaki stanovnik našeg planeta zaslužuje imati svoje dostojanstvo, svoju slobodu, mogućnost izbora i svoj mir.

Svijet u kojem odrastamo mora biti svijet bez ratova, rasizma, siromaštva i bolesti. Obrazovanje treba omogućiti svakom djetetu, i onom u najudaljenijem kutku svijeta, jer znanje je moć.

Svijet u kojem odrastamo treba biti takav da u noćnim morama djece, najstrašnije što može biti, jest nekakav test u školi ili to što nema sladoleda od vanilije, već samo od čokolade i jagode..

Eto, prijatelju moj, to su moja razmišljanja poslije jedne noćne more. Sada te pozdravljam i čuvaj se gripe da te ne zarobi kao i mene.

Tvoj prijatelj Hari